

Sardà, entre nosaltres

Toni Vall

Rosa Maria Sardà,
Anna Lizaran i
Núria Espert en un
fotograma de la
pel·lícula *Actrius*, de
Ventura Pons.

Buena Vista Pictures

Veig la conversa que tenen Rosa Maria Sardà i Jordi Évole a La Sexta. Em commouen les paraules de l'actriu quan es refereix a la seva malaltia. –Portes molts anys lluitant contra el càncer. –No, jo no lluito contra res, contra el càncer no es lluita, el càncer és invencible.

Em va commoure, sí, la sinceritat lacerant de Sardà, la seva tristesa també al referir-se a la situació mundial que estem vivint: “No en sortirem millors, en sortirem exactament igual, amb les mateixes injustícies”. Évole li acabava de recordar com va ser d'important per a ell *Ahí te quiero ver*, el programa de TVE en què Sardà explotava tota la seva torrencial vis còmica. I allà la vèiem, a través de la pantalla de l'ordinador, confinada, empipada, pessimista. “Tinc setanta-vuit anys, no sé si es pot estar gaire bé als setanta-vuit anys”.

I com li va passar a Évole al recordar *Ahí te quiero ver*, també jo em vaig recordar llavors d'alguns instants que Sardà m'ha regalat al llarg dels anys. Vaig pensar en la seva enèrgica protagonista de *L'hostal de la Glòria* de Sagarra al Romea. De la seva mare, abnegada i bondadosa, a *Todo sobre mi madre*. De la mestra de cerimònies dels Goya, la millor que hi ha hagut. I, sobretot, em vaig recordar d'*Actrius*, la pel·lícula de Ventura Pons, aquella fonda reflexió sobre l'ofici de la seva vida que tant ens va impressionar quan la vam veure en la seva estrena. Hi he pensat més d'una vegada, aquests dies. *Actrius* la va escriure Josep Maria Benet i Jornet, que era íntim amic de Sardà i que fa uns dies va abandonar aquest món. Com oblidar aquelles escenes de Sardà amb Núria Espert i Anna Lizaran, la contenció, la finesa de les rèpliques, la sensació de presenciar profunds instants de veritat.

Fa molts anys que no la veig. Tinc ganes que hagi conservat intacta tota la seva força, aquella emoció que llavors em va semblar tan personal i tan genuïna. De moment la deixaré reposar encara una estona més. I celebraré que Sardà, irreductible, continua observant-nos, pensant en veu alta, i ens etziba *¡Ahí te quiero ver!* ●

